

pis vliv na výši daňové základny ve dvou berních letech, je úplně oprávněno, poněvadž také výtěžky roku 1936 účinkují v tomto smyslu dvakrát. Odpis ve smyslu odst. 2., čl. 4, je odpis na účtě investic, který se provádí bilančně jen jednou, a to v roce 1936 a nikdo nemůže tvrdit, že by tento odpis byl proveden snad dvakrát proto, že v důsledku změny berního roku, zejména pak čl. 1, odst. 1. přechodných ustanovení novely výtěžek roku 1936 je podkladem pro dvojí vyměření daně.

Poslední slovo bude v této věci tedy jistě míti Nejvyšší správní soud.

V témže smyslu se k výnosu min. fin. vyjadřuje Nár. Pol. z 29. srpna 1937, čís. 236, a Lidové Noviny z 5. září 1937.

II. Poukazujeme též na svou redakční poznámku k čl. Dra H á j k a, Daňové úlevy pro motorová vozidla podle vl. nař. 165/1936 Sb. z. a n. na str. 67, ročníku 1936/1937, Právní praxe, kde jde o zcela obdobný případ, arci neopírající se o zákon, nýbrž jen o výnos ministerstva financí. Nyní nařídilo ministerstvo financí ve výnosu z 18. srpna 1937, č. 73883/37, dodatkem k výnosu z 28. července 1937, čís. 67052/37 v předu citovanému, že u motorových vozidel pořízených v roce 1936 má býti uznáno jako odpočítatelné:

Pro berní rok 1936 50%,
pro berní rok 1937 30%,
pro berní rok 1938 20%

pořizovacího nákladu. Není pochyby, že vývod Dra Beráka, týkající se výn. č. 67052/37, vyvracejí správnost takového postupu i ohledně výnosu č. 73883/37, avšak, jelikož jde o mimořádný odpis, na který má poplatník nárok nikoli dle zákona, nýbrž na základě výnosu min. fin., jest omezení tohoto nároku na odpis, které se stalo rovněž výnosem min. fin., platné. V tomto druhém případě tedy nejvyšší správní soud nebude míti důvod otázku řešiti.

Jsou předpisy §§ 37 a 38 civ. soud. řádu normy donucovací a platí i pro bursovní soudy rozhodčí?

Žalobce vzal v bursovním sporu žalobu se vzdáním se žalobního nároku zpět s tím, že nedal svému právnímu zástupci příkazu k podání žaloby a žalovaný navrhl přiřknutí útrat. Bursovnímu soudu rozhodčímu bylo pak řešiti otázku, komu nutno uložit náhradu nákladů způsobených odpůrci žalobce.

H o r a (Československé civilní právo procesní, II. vyd., 1926, str. 76) uvádí: Nezmocněnému zástupci budiž uložena náhrada nákladů způsobených odpůrci prozatímním připuštěním takového jednatele, jestliže tento nepředložil plnou moc, nebo neprokáže schválení strany do lhůty soudem mu k tomu dané. (38, II., III. rak., 110, V. uh.)

N e u m a n n (Komentář 1927, str. 521) uvádí rovněž, že náhrada stihá toho, kdo předsevzal procesní jednání jako falsus procurator a že strana, za níž jednal, nepřichází v úvahu ani v tom případě, kdyby falsus procurator tvrdil, že tato zavdala podnět k procesnímu jednání, neboť jde v tomto případě o skutečnosti, které mohou býti zjištěny pouze v řízení sporném, pro něž v případě, o nějž jde není místa. Útraty nutno proto uložit vždy domnělému zmocněnci, který se pak přirozeně může hojiti zvláštní žalobou na straně, která ho domněle zmocnila.

Rozhodčí soud sdílel právní názor, že tvrzení žalobce, že nedal svému právnímu zástupci příkazu k podání žaloby je v tomto sporu pro otázku útrat nerozhodné, neboť nehledě k tomu, že jde o zvláštní řízení bursovního soudu rozhodčího, při čemž by bylo rozhodnouti právní otázku, zda předpisy §§ 37 a násl. civ. ř. s. jsou i pro rozhodčí soud bursovní závazny, k čemuž by rozhodčí soud bursovní, vzhledem k ustanovení čl. XVII. uv. zák. k civ. ř. s. sotva mohl přisvědčiti, je přece žalobci volno, aby své případné nároky uplatňoval řádným pořadem práva. Chytil.

Při kterých soudních rozhodnutích se platí 10% přírážka?

Vedle poplatku z rozhodnutí, jimiž se nalézá o nárocích několika